

– Ia imaginează-ți, spuse părintele Isidor, să mă fac bine, să-mi dobândesc vederea și să am războiul trupesc care i-a aruncat pe-atâția și-atâția din mănăstiri? Aș îndura oare războiul? Știe Dumnezeu ce îmi trimite. Desigur că „*Slavă Ție, Dumnezeule!*”.

Toți am rămas fără cuvinte. Celălalt părinte nu putea să creadă că nu are războiul trupesc.

Știe ce trimite Dumnezeu. Părintelui Isidor, despre care știa ca

va îndura, i-a luat vederea. Altuia, care nu ar fi putut să o îndure, nu i-a trimis-o. Războiul trupesc, pe care părintele Isidor nu l-ar fi îndurat, nu i l-a trimis. L-a trimis altuia despre care știa că-l va putea îndura.

Vom învăța să-l mulțumim lui Dumnezeu? Vom învăța să spunem „*Slavă Ție, Dumnezeule!*” ?

Sursa: ortodoxiatinerilor.ro

Starețul Nikon Aghioritul, Extras din cuvântul adresat tinerilor din Tesalonic

Nimic nu e mai sfânt decât gura ce în scârbe ridică mulțumire lui Dumnezeu.”

– Sfântul Ioan Gură de Aur

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 3 decembrie	18:00	Sfântul Maslu
Joi 5 decembrie	18:00	Vecernia și Litia
Vineri 6 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei, făcătorul de minuni
Sâmbătă 7 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfânta Muceniță Filofteia de la Curtea de Argeș
	18:00	Vecernia
Duminică 8 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 27-a după Rusalii (tămăduirea femeii gârbove)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului vă puteți abona pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

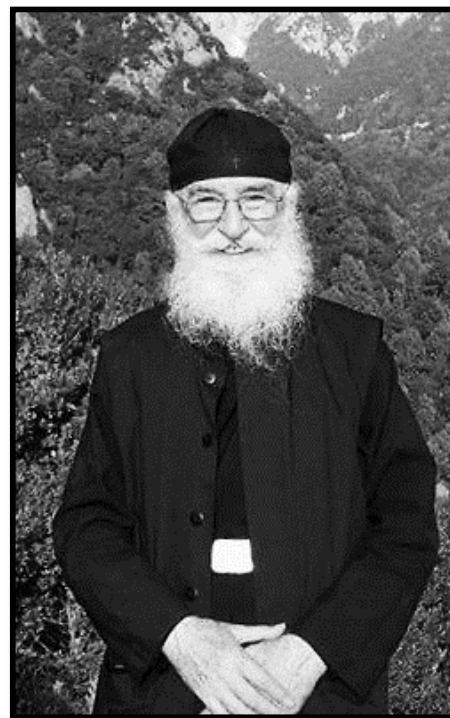
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Nu contează ce fel de ascultare împlinești, ci felul cum o împlinești.”

– Sfântul Varsanufie de la Optina

Nr. 322 / 1 decembrie 2019

**STAREȚUL NIKON
AGHIORITUL**

SCHITUL NOU (NEA SKITI)

SFÂNTUL MUNTE ATHOS

SLAVĂ ȚIE, DUMNEZEULE!

Pe vremea când eram student am văzut un film care se numea „Adio, Africa!”. Acest film prezenta condițiile grele în care trăiau locuitorii Africii. Mi-a rămas în minte o scenă în care, în aparență, nu se vedea nimic impresionant. Era o frunză a unui cactus, iar o mână o lovea încet, încet. Frunza era ca o sabie. M-am întrebat ce vrea să însemne asta. Tot lovind cactusul se vedea cum în vârful frunzei avea câteva picături de rouă.

În partea de jos a imaginii era un deșert cu alți cactuși. Mai apoi, îndoia frunza din care curgeau picăturile de rouă într-o cană mică. Lărgindu-se cadrul, am văzut o negresă cu această cană în mână, auzindu-se vocea regizorului care spunea: „Așa își procură apă din care vor bea ea și familia ei”. În acest timp femeia se muta la un alt cactus, aflat la câțiva zeci de metri

depărtare, pentru a strânge alte picături de rouă.

Nu voi uita această scenă până când voi muri. De fiecare dată când am față mea un pahar cu apă, mă gândesc la această femeie. Cât de mult trebuia să se ostenească pentru a umple un pahar cu apă. Câte drumuri făcea prin deșert ca să umple, picătură cu picătură, nu jumătate de pahar, ci un pahar plin pe care eu îl am. Și mă întreb de ce. Atât de păcătoasă este această femeie care să chinuie să strângă un pahar cu apă? Atât de sfânt sunt eu care am un pahar cu apă la orice oră vreau? Ce am făcut ca să merit acest pahar cu apă? Un pahar plin cu apă.

Când i-am spus lui Dumnezeu „mulțumesc” pentru cele pe care le avem? Îi vedeam pe acei copii din Africa, fără mâini sau fără picioare, cum încearcă să supraviețuiască și mă întrebam: Eu ce am făcut ca să fiu vrednic să am și mâini și picioare? I-am spus vreodată „mulțumesc” lui Dumnezeu că putem să mergem, că avem și putem să ne folosim mâinile? În permanență vedem ce ne lipsește. În permanență ne uităm să vedem câte ne lipsesc și câte ne mai trebuie. Nu este rău să ne ostenim să le dobândim. Dar spuneți și un „mulțumesc” pentru cele pe care le aveți deja! Dumnezeu nu era

împrumutat la noi, iar acum și-a întors datoria. [...]

Mi-a povestit cineva despre cazul unui episcop care a fost găzduit în Atena de un arhimandrit. Acesta din urmă i-a spus: „Preasfinția voastră, aș vrea să vă arăt trei sfinți în parohia noastră”. „Desigur, cu plăcere”, a spus episcopul. L-a dus, așadar, la trei frați care erau paralitici. Episcopul a înmărmurit. În cele din urmă a spus: „Să-L slăvim pe Dumnezeu pentru cele pe care ni le-a dat, să-L slăvim pe Dumnezeu ca să ne dea răbdare, să răbdăm deoarece El știe de ce îngăduie ca anumiți oameni să aibă anumite accidente...”. Când și-a sfârșit cuvântul său, îi spune cel mai mare dintre frați: „Nu vorbiți corect, preasfinția voastră. Unde ați văzut accidentul? Nu este un accident că suntem paralitici, ci un succes. Dacă am fi avut picioare și am fi umblat de colo-colo, am mai fi fost toți trei împreună să ne rugăm și să-L slăvim pe Dumnezeu, așteptând ora în care Îl vom întâlni?”

Vedeți un om care are mintea lui Hristos cum gândește? Nu ar fi fost mai bine ca unul care a avut picioare și care l-au dus în iad, să se fi născut fără ele? Vedeți cum, acolo unde noi vedem nefericire, Dumnezeu lucrează pentru fericirea și mântuirea noastră? Închipuiți-vă acum că trebuie să-I

mulțumim lui Dumnezeu și pentru cele rele pe care ni le trimite, și pentru neplăcerile pe care ni le trimite, și pentru bolile pe care ni le trimite, iar noi nici nu am început să spunem „Slavă Ție, Dumnezeule” pentru cele bune pe care ni le-a trimis și ni le trimite.

„Mulțumiți pentru toate!”. Ca să mulțumim pentru toate, și pentru cele rele, să începem de la darurile pe care ni le-a dat. Veți spune „Slavă Ție, Dumnezeule” de dimineată până seara. „Slavă Ție, Dumnezeule” fără încetare! Oricât de mult ați spune, nu veți achita datoria. Dumnezeu ne-a oferit daruri pe care nu le merităm. Nu am făcut nimic ca să le merităm. [...] Să învățăm să spunem „Slavă Ție, Dumnezeule”.

Avem la Mănăstirea Filotheou un părinte orb. Am fost împreună la Mănăstirea Xiropotamou. Acest părinte avea un chist provocat de echinococ. Este o boală înfricoșătoare. Dacă apucă să fie scos acest parazit, omul nu se mai îmbolnăvește. Dar sunt cazuri în care nu sunt scoși la timp, iar mai apoi iarăși apar. Oamenii care au această infecție nu se pot vindeca cu pastile. Trebuie să fie operați foarte des. Îi operează, li se scot paraziții, după o perioadă iar apar, și tot așa. Acest părinte a fost operat de foarte multe ori. Din cauza bolii

sale avea o problemă serioasă cu ficatul, suferea de secreție insuficientă de insulină, iar eu îi duceam mereu dulciuri. [...]

Într-o zi îl văd venind din capătul holului, strigând „Preasfânta mea, Preasfânta mea!”, și am înțeles că l-au apucat crizele iarăși și îl dureau foarte tare. Așadar, am pregătit repede niște dulciuri că să i le dau. În același timp, treceau prin fața bucătăriei alți doi părinți. Unul dintre ei i-a spus:

– Hai, părinte Isidore, ai răbdare! Spune „*Slavă lui Dumnezeu!*”. Numai El știe de ce îngăduie ceea ce îngăduie.

Părintele Isidor i-a răspuns mâniindu-se:

– Ce ai spus? Să spun „*Slavă Ție, Dumnezeule!*”? Nu o dată, ci de mii de ori spun „Slavă Ție, Dumnezeule”. Și nu o spun așa, superficial, ci din adâncurile inimii mele. Desigur că „*Slavă Ție, Dumnezeule!*”. Ce credeți, dacă Îl roagă pe Dumnezeu egumenul nostru Efrem (n.tr. actualmente în Arizona), sau părintele Paisie (n.tr. actualmente Sfântul Paisie Aghioritul) sau părintele Efrem Katunakiotul, nu mă voi face bine? Un singur cuvânt să-l spună aceștia lui Dumnezeu și mă voi face bine.

Părintele cu care vorbea a înmărmurit. Nu înțelegea unde vrea să ajungă părintele Isidor.